

BOULE

Učitelé vzdělávali
severské bojovníky

Vakantis má
eskalátor!

Ve škole se
natáčel film!

Náš úžasný zájezd ~~do Špa...~~
...na Antarktidu

-122

Kurz severských bojových umění

Učitelé na kurzu sebeobrany

$a^2+2ab+b^2$

Náš mrazivý výlet

Školní výlet do nečekané destinace

3,14

Filmová recenze

Poslení hodina

100 - 95

Maxipes Fík

Výměnný pobyt

6/7

Vakantisu vládnou sporty

pátek 13.

Život za socialismu

Dvoustrana plná receptů

NO. 1

Beauty tipy

Šípková Růženka radí, jak na krásu

299 792 458 m/s

Eskalaátor

Škola se může pochlubit novou technickou vymožeností!

666

Rozhovor - Pablo Escobar

"Plánuji klidný důchod, policie to vidí jinak."

ÚVODNÍ SLOVO

V rukou právě držíte aprílové číslo našeho školního časopisu. Je nám vás líto!

Ale mohlo se vám stát i něco horšího. Třeba jste mohli omylem doletět na Antarktidu místo do Španělska, jak se dočtete v reportáži z našeho školního výletu.

Možná budete také rádi, že jste nemuseli dělat rozhovor s mafiánem jako naše redaktorka nebo se účastnit natáčení hororu, který je možná vymyšlený. Nebo taky není...

Každopádně nám nevěřte ani jedno jediné písmenko!

Doufáme, že čtení přejmete bez větší psychické újmy...

Mějte den, jaký chcete!

Redakce

Školní časopis Boule vydává:
VAKANTIS střední škola s.r.o.

Redakce: Vendy Businská, J. C., Ema Dušáková, Viktorie Gajdošová, Marie Hájková, Valentýna Chmelařová, Petra Kadlecová, Anna Kučerová, Zdeněk Liška, Kateřina Márovcová, Tamara Isabela Nedvědová, Karolína Říhová, Karolína Šafářová, Eliška Vitoňová, Lucie Zabloudilová, Barbora Zemanová

Editor a výroba: Petra Křížová, Petr Hajduch, Karolína Říhová, Eliška Vitoňová, Barbora Zemanová

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly vytvořeny pomocí AI

Datum vydání: 1. dubna 2022/13

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395,
370 05 České Budějovice,

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz

Internetové vydání: www.vakantis.cz

UČITELÉ ABSOLVOVALI KURZ SEVERSKÝCH BOJOVÝCH UMĚNÍ

aneb Jak vycvičit **vzdělat** bojovníka

Že se učitelé účastní nejrůznějších školení, aby se přiučili novým metodám výuky, to není žádná novinka. Vyučující z VAKANTISU, kteří se nezáleknou žádné BOULE, se však rozhodli zdokonalit i v jiných životně důležitých technikách. Dalo by se říci skoro, ale opravdu jen skoro!, stejně důležitých jako je výuka pravopisu, matematiky nebo ekonomických výpočtů. Vypravili se do severních oblastí (přesné souřadnice jsou přísně tajné a neví je ani sami pořadatelé), kde sídlí proslulá Severská akademie bojových umění. Tam se vrhli po hlavě (a to doslova!) na nácvik přežití a obrany v nehostinných podmínkách.

Tento báječný kurz jim byl nabídnut zcela zdar-

ma (strava součástí nebyla, tu si musí účastníci ulovit holýma rukama) a v době jarních prázdnin. Nikdo by za ně tedy nemusel suplovat a bez problémů by stihli probrat všechno učivo. Z neznámých důvodů se však na kurz nikdo dobrovolně nepřihlásil, a tak museli nakonec všichni povinně.

V krajině sněhu a ledu trénovali nejrůznější způsoby, jak se nenechat sežrat zvěří a místními obyvateli či si zvěř a místní obyvatele ochotit. Někteří (většina) se však s těmito vskutku přízemními cíli nespokojili a jali se, jak už jsou zvyklí po většinu svého mrzkého života, místní vzdělávat.

Domorodci, kterým se nepodařilo včas uprch-

nout, tak byli cepováni v násobilce a vyjmenovaných slovech, anglických a německých frázích a ti nejotrlejší z nich se dokonce (ne zcela dobrovolně) pokusili naučit pracovat v účetním programu Pohoda. „Šlo to naprosto skvěle, věřím, že být tam o trochu déle, zvládli by to. Někteří byli tak talentovaní, že se po týdnu intenzivního nácviku zvládli do systému sami přihlásit,“ líčila nadšeně paní učitelka Hana Boubalová.

Po návratu nám své dojmy sdělili i další vyučující. „Mně osobně přijde jejich výuka jednoduchá, oni jsou totiž strašně pomalí. Vůbec neutíkají rychle, předběhla jsem je a už jsme procvičovali préteritum a perfektum.

Tedy s těmi, kteří mi stačili,“ svěřila vyučující němčiny Irena Petrová a než redaktorka stihla položit další otázku, byla pryč.

O své zážitky se podělila i Petra Křížová. „Musím říct, že jsem se před odjezdem docela bála. Ukázalo se ale, že severští bojovníci jsou celkem přeceňovaní. Proti EPM1 jsou to úplní miláčkové, jen je podrbat za uchem,“ líčila rozněžně.

Petra Křížová

Fotografie ostatních bojovníků naleznete na obálce časopisu.

Náš mrazivý výlet

Jak jsme místo španělské pláže zjistili, že tučňáci mají organizovanější životy než my

Když ve třídách oznámili, že další školní výlet bude letecky a k tomu do tepla, všichni byli nadšení a nemohli se dočkat. Mluvilo se o moři, opalování a španělské atmosféře. Zájem byl tak velký, že se musela zvýšit kapacita, aby si mohli slunný týden u moře dopřát všichni pilní studenti.

Organizaci výletu měl na starost pan učitel Maršán, který vše perfektně zajistil a zorganizoval. „Výlety zařizuji rád, mám pro to skryté nadání,“ prozradil nám.

Všichni účastníci zájezdu byli připraveni na zasloužený odpočinek a jedinou myšlenkou jejich bylo moře, představa o tom, jak s vychlazeným pitím leží na pláži a poslouchají šumění moře.

Už cestou na letiště studenti nadšeně procházeli týdenní plán a kochali se místy,

kteřá navštíví. Komplikace v dopravě však způsobily hodinové zpoždění. Sotva účastníci zájezdu dorazili na letiště, běželi přes haly a vchody, až konečně narazili na odletovou bránu Z6. Letadlo už bylo připravené k odpojení tunelu. Studenti, kteří sotva popadali dech, do něj naštěstí stihli na poslední chvíli vběhnout a vše tak dobře dopadlo.

V letadle byla rychle udělána docházka a kupodivu téměř nikdo nechyběl. Vyčerpaní z běhu se všichni přítomní hned po vzletu ponořili do hlubokého spánku.

Za pár hodin je probudil hlas pilota: „Prosíme cestující, aby se připravili na přistání a pořádně se oblékli. V cílové destinaci máme dnes venkovní teplotu minus třicet stupňů.“

Nejdřív se všichni začali smát, ale když otevřeli oči a podívali se z okna, smích je rychle

přešel. Všude jen sníh a led. Žáci začali panikařit a přemýšlet, jestli by raději nepsali test z matematiky, než aby mrzli mezi tučňáky. Nicméně podobně hloupé myšlenky hned zavrhl. Vystoupili z letadla a před nimi stála pouze cedule: „Vítejte na Antarktidě“. Nikomu se nechtělo věřit, že je to možné. Pan učitel zkontroloval letenky a hned se vše vysvětlilo. Ve spěchu zapomněli do které brány měli běžet. Ta správná nesla označení B7.

Pan učitel Maršán však zachoval klid a jen poznamenal: „Aspoň se nebudeme muset mačkat na přelidněné pláži.“ A vlastně měl pravdu. Na Antarktidě je turistický ruch téměř nulový.

Po chvíli paniky se studenti uklidnili a začali řešit přežití. V přístřešku u letiště si oblékli všechno oblečení, které v kufrech měli a neustále se pohybovali, aby se zahřáli. Inspirovali se od místních - tučňáků. Chodili těstě u sebe, aby si udrželi teplo. Některé dvojice se díky tomu sblížily více než kdy předtím. Neměli signál, takže využili čas na to projít okolí a sledovat tučňáky. Pokusili se napodobit jejich životní styl a jistí žáci tvrdili, že cítí pravý tučňáčův zen.

Ve škole se naštěstí o nešťastné záměně brzy dozvěděli, tak vyslali pro účastníky zájezdu tajný tryskáč Vakatrisk.

A právě tady nastal menší zádrhel. „Tučňáci, které jsme napodobovali, si nás oblíbili a rozhodli se nás doprovodit zpět do školy,“ vysvětlila studentka ze 3.B, která si však nepřála být jmenována.

A tak tučňáci dorazili se studenty do tříd, sedli si do lavic a chystali se učit ekonomii. Někdo se sice snažil naučit matematiku, jiný zkoušel angličtinu, ale ti nejchytřejší už plánovali, jak vyměnit školní katedru za ledovou pláž.

Jediný, kdo měl z příchodu nových žáků opravdu radost, byla paní učitelka Janutková. Zvuky, které tučňáci vydávali, se totiž nápadně podobaly zvukům, které se běžně linuly zpoza dveří při hodinách angličtiny. Hned na první hodině si tedy ptáci s Háňou nebyvale padli do oka, natrásali si před ní peří, ale věděli, kdy držet zobák, některým bylo potřeba trochu srazit hřebínek, ale obecně se dalo říct, že je lepší tučňák v lavici nežli puberták na mobilu.

Anna Kučerová

Poslední hodina

Za tímto dvojnásobným názvem se skrývá nový horor ze školního prostředí. Po jeho zhlédnutí už možná nikdy nebudete procházet naší školou, aniž byste se nervózně ohlíželi přes rameno.

Snímek, který se natáčel na střední škole Vakantis a zahráli si v něm naši studenti, totiž z obyčejných tříd, chodeb a hodin vykouzil opravdu nepříjemné a děsivé prostředí. Režisér si tu pohrával s myšlenkou, že škola může být mnohem temnějším místem, než se na první pohled zdá...

Děj sleduje skupinu středoškoláků, kteří musí zůstat za trest ve škole po vyučování. Jejich poslední hodina se ale rychle promění v něco mnohem horšího. Ve chvíli, kdy zazvoní školní zvonek (který mimochodem nemáme...), studenti zjistí, že ze školy už nejde odejít. Chodby se zdají delší než dřív, světla blikají a v učebnách se objevují zvláštní věci.

Jedna z nejpůsobivějších scén se odehrává během hodiny matematiky, kdy učitel píše na tabuli příklady, které se samy mění. Tento pocit sice mají studenti každou hodinu, ale tentokrát je to horší. Postupně si uvědomují, že výsledky ukazují data a časy zmizení bývalých žáků školy. Atmosféra celého filmu je velmi napjatá, skvělou práci odvádí především kamera. Okamžiky, kdy pomalu projíždí třídou a v obraze okna se objeví postava, která tam ve skutečnosti nestojí, berou dech.

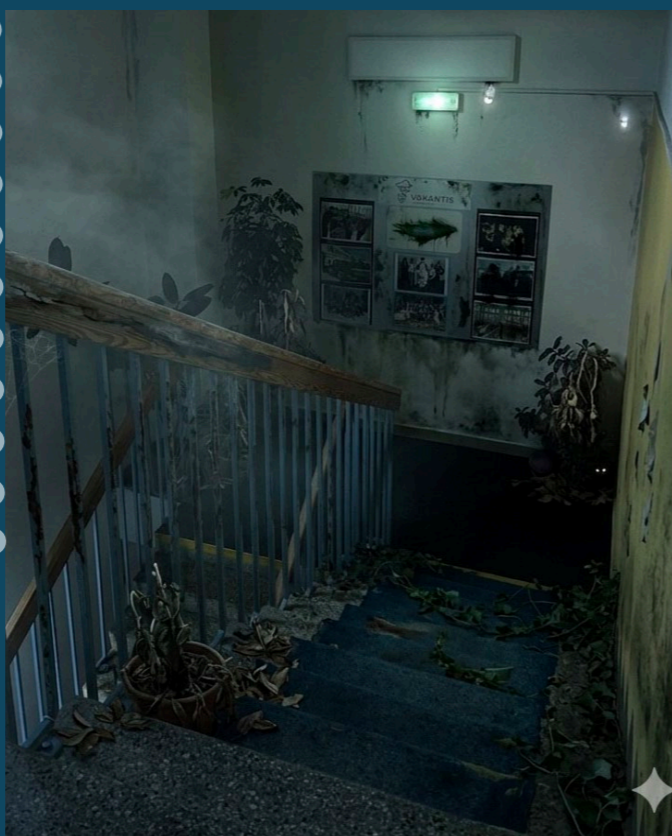
Další silná scéna přichází během hodiny dějepisu. Učitel vypráví o historii školy a zmíní i požár, při kterém před lety zemřel student a ostatní z jeho třídy záhadně zmizeli. Během výkladu začnou samy padat knihy z polic a projektor promítne starou fotografii zmizelé třídy.

Film pracuje hlavně s atmosférou, tichými

momenty a postupně rostoucím napětím. Nejde jen děsivé scény, ale o neodbytný pocit, že škola sama je živá a něco skrývá. Zvuky zvonění, kroky na chodbě nebo škrábání křídly o tabuli působí až nepříjemně realisticky.

Herecké výkony studentů jsou uvěřitelné a skvěle vystihují strach a bezmoc, když hlavní aktéři zjistí, že každá hodina může být jejich poslední. „Hrálo se mi dobře. Vždy, když jsem se měla tvářit vyděšeně, představila jsem si, že píšu test z matematiky,“ prozradila svůj fígl jedna ze studentek 3. B.

Vendy Businská, Petra Kadlecová

Maxipes Fík rozvířil chodby naší školy

Na naší škole se objevil opravdu nepřehlédnutelný student – Maxipes Fík. Rozhodl se, že kromě velké postavy chce mít i velké vzdělání. Jak zvládl první den, tělocvik nebo matematiku? Přinášíme krátký rozhovor s největším studentem naší školy.

Fíku, proč ses rozhodl jít zrovna na naši školu?

Ája říkala, že když jsem tak velkej, měl bych mít i velký vzdělání. Zatím mám jen velkej apetit a lehkou závislost na svačinách. Tak jsem si řekl, že to vyvážím.

Jak proběhl první den?

Hned ráno mi třídní řekla, že si mám sednout dozadu. Ne proto, že bych zlobil. Ale protože jinak by první tři řady měly zatmění. A prej ať si sundám batoh ze zad. To nebyl batoh. To js

Jaký byl kolektiv?

V pohodě. Kluci mě chtěli do basketu, protože prý „dosáhnou všude“. Holky říkaly, že jsem roztomilej, dokud jsem jim nesežral croissant. Ted' už jsem jen „ten velkej“.

Tělocvik?

Učitel řekl: „Tři kolečka kolem hřiště.“ Já už plánoval trasu přes Rakousko. Navíc jsem zjistil, že když běžím sprint, vzniká vítr druhého stupně. Škola zvažuje větrnou elektrárnu.

Matematika?

Paní učitelka: „Když máš dvě kosti a jednu ti vezmou, kolik ti zůstane?“ Já: „Záleží, jestli běžím 0–100 nebo řešíme diplomacii.“ (smích) Dostal jsem poznámku za „neakademický přístup k problému“.

A co čeština?

Psali jsme sloh na téma „Můj nejlepší přítel“. Psal jsem o parku v rohlíku. Bylo to hluboké. Intimní. Místy masné. Dostal jsem dvojku, protože prý „to postrádá lidský rozměr“.

Slyšeli jsme, že plánuješ Erasmus?

Jo. Přemýšlím o Španělsku. Jednak slunce, jednak tapas. A taky bych chtěl poznat zahraniční fenky. Čistě kulturní výměna, samozřejmě.

Jak by vypadal tvůj Erasmus?

Místo Learning Agreement bych měl Eating Agreement. Místo kolejí bych potřeboval sklad. A stipendium? Klidně v granulích, jsem flexibilní.

Myslíš, že bys reprezentoval školu dobře?

Když si lehnu přes hranice tří států, je to mezinárodní spolupráce.

Když šteknu na letišti, je to bezpečnostní cvičení. Jsem multifunkční.

Měl jsi nějaký problém?

Školní zvonek. Myslel jsem, že je to start závodu. Ted' máme nový zvuk. Jemnější. A já zákaz vstupu do hudebny.

Co přestávky?

Krátký. Extrémně krátký. Než obejdu všechny spolužáky, jestli nemají něco k jídlu, je konec. Navrhuju prodloužit na 45 minut. Čistě z výživových důvodů.

Plánuješ se vrátit?

Možná. Ale příště si přinesu vlastní lavici. A svačinu pro všechny. Hlavně pro mě. A zvažuju, že si zapíšu ekonomiku. Slyšel jsem, že investice do jídla mají dlouhodobou návratnost.

Poslední otázka – co bys poradil studentům?

Neberte si všechno tak vážně. Chodte na Erasmus, dokud můžete. A když jste největší ve třídě, buďte aspoň trochu milí. A nikdy nepodceňujte sílu pořádného šlofíka pod lavicí. Funguje to líp než kofein.

(Poznámka redakce: Pokud v dubnu potkáte na chodbě podezřele velkou stopu, nepanikařte. Je to jen mezinárodní spolupráce.)

Vakantisu vládne nový extrémní sport

Naši studenti se oddávají zcela novému sportu.

Každý den po poslední hodině se před školou odehrává sportovní disciplína, která by si zasloužila místo na olympiádě. Říká se jí „sprint na trojku“.

Pravidla jsou jednoduchá: konec hodiny, studenti popadnou batohy a kabelky, během pár minut musí doběhnout na zastávku a to 600 neuvěřitelných metrů, aby stihli autobus číslo 3, tedy tzv. „trojku“.

Pozor, tento sport má několik jasných pravidel, ty jsou:

1. Startuje se okamžitě po konci hodiny (nehledě na to co zrovna říká učitel).
2. Běží se s plnou výbavou (batoh/kabelka často váží víc než samotný závodník).
3. Cílem je stihnout trojku dřív než ostatní nebo než se zavřou dveře.

Závod je náročný hlavně kvůli překážkám na trase. Ty se v závislosti na momentální situaci liší. Mohou jimi být např. pomalí

studenti na chodbě, prázdná rulička toaletního papíru na WC, úzké chodby nebo velký provoz u přechodu.

Jako většina sportů má i sprint na trojku několik kategorií, těmi jsou:

1. Klasický sprint – běh z poslední hodiny
2. Těžká váha – běh s extrémně těžkým batohem/těžkou kabelkou
3. Poslední šance – autobus jede za 3 minuty

Přestože tento sport zatím není oficiálně uznán a o zařazení na olympiádu si můžou jeho příznivci nechat leda tak zdát, mezi studenty je extrémně populární.

Každý, kdo někdy běžel na zastávku a snažil se stihnout „trojku“, ví, že jde o disciplínu plnou adrenalinu, napětí a občas i zklamání (např. když se vám v plné trojce vysmívají ti, kteří stihli poslední místo, mezitím co vy budete teď muset čekat na další spoj, který jede až za 10 minut).

Valentýna Chmelařová

Nejdůležitější jsou schody, tam se závod láme

Na zkušenosti ze závodní trati jsme se zeptali jednoho z účastníků, zkušeného matadora na této trati, který nechtěl být jmenován.

Můžeš popsat moment, kdy závod začíná?

Konec poslední hodiny a v tu chvíli víš, že jde o všechno. Batoh na záda, sprint na chodbu a modlíš se, aby před tebou nebyla půlka školy. Obzvlášť na té úzké chodbě.

Jaká je podle tebe nejtěžší část trati?

Schody. Tam se láme závod. Když tě někdo zabrzdí, trojka už ti ujíždí před očima.

Stalo se ti někdy, že jsi ji nestihl?

Bohužel jo. Dobehl jsem pár metrů od dveří, řidič se na mě podíval... a dveře se zavřely. Ten zvuk pípání mi zní v hlavě dodnes.

Co bys doporučil začínajícím závodníkům?

Trénujte. A hlavně - nikdy se neradujte moc brzy. Trojka dokáže zmizet rychleji, než si myslíte.

Vodnímu pólu kralovali Šneci

Šest týmů, sedm studentů v každém z nich. Tak vypadalo školní kolo ve vodním pólu pořádané naší školou, které se konalo 3. 3. 2026.

Čas začátku utkání byl vzhledem k rychlosti zúčastněných pro jistotu už ve 3:00 ráno.

Pro navození správné atmosféry přišli všichni v kostýmu svého oblíbeného týmu. Nejlepšími týmy byly suverénně Šnečí ulity a Ufoní nohy. I přes velmi napínavé finálové utkání, nakonec vyhrál tým Šnečí ulity, který si jako hlavní výhru odnesl velkého

zahradního keramického šneka.

„Šnek dnes sídlí před budovou naší školy a mnozí tvrdí, že je jejím patronem,“ prozradila s patřičnou hrdostí jedna z hráček.

Zbývá jen dodat, že kromě sportovního zážitku si mohli diváci užít i neobyčejný módní zážitek. Všichni účastníci totiž měli plavecké oblečení od naší studentské firmy muse.customcz.

Ema Dušáková

V gaučinku (se) válíme

Naše škola se umístila na skvělém 2. místě v celorepublikové soutěži v gaučingu! V tomto klání se ukázalo, že i gauč může být neobyčejně zajímavým sportovním náčiním. A že naši učitelé i žáci jsou překvapivě velmi talentovaní gaučingoví profesionálové. Řada z nich totiž trénovala už roky doma při sledování seriálů.

Někteří předvedli pokročilou techniku „ležím, ale dělám, že přemýšlím“. Velký úspěch měl také styl „rychlé převalení na druhý bok“. Porota pak ocenila především naši výdrž při dlouhodobém sezení.

Konkurence byla velká, ale my jsme se gauče drželi statečně. Dokonce jsme předvedli i týmovou spolupráci při sdílení jednoho gauče. Učitelé dokázali, že gaučing zvládají nejen doma, ale i ve škole. Žáci zase, že mají talent na odpočinek světové úrovně.

Atmosféra byla skvělá a smíchu bylo překvapivě víc než při hodině matematiky. A i když jsme skončili druhí, na gauči jsme se cítili jako absolutní vítězové.

Marie Hájková

Hráči se do zakázaného uvolnění doslova ponořili

Žáci střední školy Vakantis se letos po roční pauze zúčastnili turnaje podvodního hokeje a opět úspěšně!

Podvodní hokej je velmi náročný sport. Jde zde o stejný princip jako u ledního hokeje, až na to, že pod vodou. Hráči jsou také vybaveni hokejkou, šnorchem a plaveckými brýlemi.

Soutěž se konala na plaveckém stadionu

v Českých Budějovicích. Žáci se na turnaj pečlivě připravovali a to se jim samozřejmě vyplatilo. Až na trochu vody v uších a pár roztrhaných plavek, se jim dařilo. Získali první místo! Každého soupeře se jim podařilo potopit a úspěšně vyhrát.

Turnaj byl zakončen předáváním medailí a pořádnou koupačkou!

Kateřina Márovcová

Život za socialismu

V rámci projektového týdne „Život v socialismu“ se žáci rozhodli, že nebudou jen opisovat data z učebnice a držet pusy a krok, ale pokusili se autenticky přiblížit atmosféru doby.

V rámci týdne studovali každodenní realitu minulého režimu: fronty na banány, nedostatek zboží, rvačky o Bony, všudypřítomnou kontrolu a soudružnost. Na závěr těchto aktivit vytvořili výstup ve

stylu receptů, které společně se soudruhy pečlivě a rovnoměrně sepsali. Společně ze zkušeností rodičů vytvořili některé tradiční, ale i netradiční pochutiny a vzdory z jejich dětství. Schválili jsme 2 recepty, o které se v našem krátkém článku s vámi podělíme.

Redakce školního časopisu upozorňuje, že:

1. jde o rekonstrukci vyprávění
2. neexistují žádné důkazy
3. všichni zúčastnění určitě jen poslouchali a zapisovali

Tajná stranická pochoutka:

Potřebujeme:

1 kus sýra s vůní, která má vlastní názor
1 školní židle (kolektivní majetek)
Ticho, podezřelé ticho
Výraz „to určitě nejsem já“
Alibi plán, od soudruha který ti dluží Bony

(archivní materiál, nikdy nerealizovaný, přísně zakázaný)

Obtížnost: utajovaná

Doba zrání: dokud si toho někdo nevšimne

Cíl: ideologické probuzení čichu

Socialistický guláš „Z nás, pro nás“

Potřebujeme:

- 1 kg čokoliv (pokud není, nahrad' ničím)
- 2 cibule (teoreticky)
- 1 lžice masa (stačí vzpomínka)
- 5 brambor z přidělového systému
- Sůl podle stranické linie
- Paprika jen pokud máš známosti
- 1 sáček jahodového Vitacitu
- Ideologická omáčka „hlavně že je to naše“

Délka příravy:

neznámý (suroviny na přiděl)

Obtížnost:

plánovaná pětiletka (na přiděl)

Postup::

1. Postav se do fronty.
2. Po 3 hodinách zjisti, že došlo maso. Zůstaň stát, soudruh za tebou to má horší.
3. Do hrnce dej brambory a ideologii. Maso ukaž ostatním a zase ho schovej.
4. Vař tak dlouho, dokud všichni netvrdí, že je to vynikající.
5. Předejte na kontrolu Veřejné bezpečnosti, pořádkové a kriminální policejní složce Československa.
6. Rozděl rovnoměrně, někomu hodně málo, někomu skoro nic.

Podávání:

Podávej na hliníkovém talíři s větou:
„Ne že by to bylo dobré, ale všichni to máme stejné.“

„Aromatická výchova pracujících“

Postup:

Sýr je vybrán komisí podle jediného kritéria: „pozná se i poslepu“.
Židle je označena jako strategické místo.
Proběhne operace, o které se nemluví, nepíše a už vůbec nepřiznává.
Následuje fáze „čekání a pozorování“, kdy všichni předstírají, že nic necítí.
Po odhalení se kolektiv shodne, že: pach neexistuje, pach je dočasný, pach je vina imperialismu.

Podávání: Nepodává se. Pach se šíří samovolně a rovnostářsky.

Hodnocení komise:

Humor: subjektivní
Aroma: objektivní
Vina: nikdy nenalezena

BEAUTY tipy

Kráska není všechno, samozřejmě, to víme dnes, ale zeptejte se třeba takové Sněhurky, co všechno ona a jistých sedm džentlemanů kvůli kráse zakusili. Locika by také mohla vyprávět. Pak možná pochopíte, že krása byla už od

pradávná důvodem pro konání přinejmenším podivné, že byste byli ochotni pro krásu udělat kdeco, jen když to nevyjde moc draho? Dobrá, jak chcete, pusťte se tedy do čtení. Snad vám naše rady příliš neublíží...

Koňakový šampón

Ingredience: vaječný koňak, syrová vejce (počet přizpůsobte vaší délce a hustotě vlasů)

Vše důkladně smíchejte v míse a poté vmasírujte do vlhkých vlasů. Po 20 minutách důkladně opláchněte.

Krásnější vlasy vám nic nezaručí!

Maska na obličej

Budete potřebovat:

- Koženou masku s popruhy na upevnění, Plátek syrového telecího masa
- Dvnitř masky vložte syrové maso, nasadte si masku na obličej a jděte spát - nechte působit celou noc.

Tadá! Simply easy :-)

Šípková Růženka: Spánkem ke kráse, zdraví a spokojenosti

Princezny byly vždy symbolem krásy. Která dívka nechtěla být jako malá alespoň na pár okamžiků tak půvabná, jako třeba Šípková Růženka? Zeptali jsme se tedy této krásy na pár tipů, jak si věčnou krásu udržet přinejmenším do sta.

Dobré odpoledne, slečno Růženko, ráda bych vám položila několik otázek. Můžeme začít?

...

Mlčení znamená souhlas, tak jdeme na to. Pro naše čtenáře, kteří nevědí, prozradím, že je vám hodně přes sto let a na svůj věk vypadáte fantasticky. Čemu myslíte, že za to vděčíte? Máte nějaký beauty hack?
Hmm...Chrup chrp...

Souhlasím, kvalitní spánek určitě dělá hodně, ne nadarmo se říká "vyspat se

do krásy", že? My obyčejní smrtelníci se bohužel častokrát nevyspíme déle než 6 hodin denně a i to je luxus... Prozradte, co má běžný člověk zavést do svého života za návyky, aby měl dlouhý, kvalitní a nerušený zdravý spánek?
..chrup chrup...

Chápu, žádné rušivé elementy před spánkem... vy jste ostatně známá tím, že třeba vůbec nepoužíváte mobilní telefon, což je pro spánkovou hygienu bezpochyby důležité... máte i nějaké další tipy na život? Ten váš ostatně připomíná pohádku...
Hchrrr...

Škola nabízí vyšší komfort pro všechny návštěvníky!

Pro příjemnější přístup do budovy se nově podařilo zrealizovat projekt „Do školy bez námahy“ financovaný z fondu Evropské unie. Žádost o grant zpracovali žáci prvních ročníků v hodinách KDO. Bohužel, kvůli příliš nízkému počtu úhozů za minutu nestihli žádost dopsat celou a tak vedou eskalátory pouze do prvního patra budovy. Kvůli přesunutému vchodu se navíc muselo zrušit WC pro učitele. „Alespoň máme více času na práci, ty povinné čůrací přestávky všechny zdržují,“ okomentoval změnu p. uč. Hajduch.

Nové vylepšení si pochvaluje i vedení školy: „Díky novým eskalátorům se nám žáci netrousí o přestávkách v okolí školy. Tím, že jsou jednosměrné, tak ráno všechny dopraví do školy, a zpětný chod se zapne až odpoledne.“

Věděli jste?

Typická rychlost eskalátoru je kolem 0,5 m/s

Ten náš pojede o něco pomaleji, aby žáci i učitelé stihli během cesty zkontrolovat své sociální sítě.

Eskalátor zvládne přepravit tisíce lidí za hodinu - často víc než výtah ve stejné budově.

To platí stoprocentně, protože výtah nemáme.

Nejdelší eskalátor v Evropě je v Praze (stanice metra Náměstí Míru)

No a co?

(red)

299 792 458 m/s

Ze života školy

Třída 3.A navštívila 13. března v pátek odpoledne po vyučování na vlastní žádost výstavu Jihočeského muzea Veduty města Českých Budějovic. Vstupné měli tito pilní žáci vybrané ještě před termínem exkurze a zuřivě se bránili tomu, aby jim na něj přispěla škola.

„Výstava mě bavila, jsem rád, že jsem se dozvěděl něco nového,“ řekl žák třetího ročníku s nadšeným zaujetím. Téma potom žáci ve volném čase zpracovali jako referát i jako článek do školního časopisu. Chodit na výstavy do muzea zbožňuju,“ konstatovala žákyně této třídy, „už se těším na další podobnou akci...“

Dagmar Nováková

Školní knihovna má nového správce! Od dubna tohoto roku se jím stává pan učitel Maršán. Poté co věrný své aprobaci matikáře v rekordním čase přepočítal všechny knihy, byl tímto číslem zděšen a rozhodl se jejich množství zredukovat. Nikomu však nesdělil, jakým způsobem to hodlá udělat. V následujících hodinách se však z knihovny ozývaly divné zvuky a někteří kolemjdoucí byli ochotni přísahat, že cítili vůni špekáčků.

Petra Křížová

Letošní tržby ve školním bufetu trhají rekordy! Tento nebývalý úspěch a potřeba navýšení kapitálu vedly studenty k rozhodnutí vytvořit z organizace akciovou společnost. Zájemci o akcie se mohou hlásit u Tomáše Kafky ve třídě OA3A.

Hana Boubalová

STUDENTSKÁ TVORBA

Školní survival

Ráno vlez do budovy,
v hlavě mlha, kroky bolí.
Batoh tahám jako kotvu,
tak snad dneska nezakopnu.
Tíše sedím, koukám vpřed,
co to je zas za pohled.

Pálí, štípe, křičí na mě,
pojdte sem někdo za mě.
Chodby žijí vlastním dějem,
drby letí rychlým směrem.
Včera klid a dneska kauza,
„kdy už bude zase pauza?“

Karolína Šafářová

Plánuji klidný důchod, policie to vidí jinak...

V rámci naší pravidelné rubriky **Podnikatelé, kteří mění svět** vám přinášíme další rozhovor. Dnes jsme tu s Pablem Escobarem, úspěšným, avšak mimo zákon proslaveným, kolumbijským podnikatelským velikánem, otcem, milujícím manželem a milencem více žen.

Pane Escobare, děkuji, že jste si na mě udělal čas. Musím říct, že vaše kancelář je velmi dobře střežená. To je standard?
Jasně. Někteří lidé mají recepční. Já mám recepční, kteří vás nejdřív prohledají a pak pozdraví.

Jak byste popsal své povolání někomu, kdo o vás nikdy neslyšel?

Říkám, že pracuji v logistice a mezinárodním obchodu. Zní to seriózně a nikdo se neptá na detaily. Tajemství úspěchu je znít nudně.

Vážně? V dnešním světě sociálních sítí? To slyším prvně. Jak začíná váš typický pracovní den?

Probudím se, podívám se z okna, jestli nás nikdo neobklíčil, pak si dám kávu. Hodně kávy.

Máte nějaký systém organizace času?

Diář? Aplikaci?

Ano. Říká se tomu „kdo mě naštvě, jde první“. Velmi efektivní plánovací metoda.

Jak zvládáte konkurenci na trhu?

Já konkurenci podporuju. Sleduju ji, studuju ji a pak se postarám, aby měla hodně dlouhou dovolenou.

Co vás na vaší práci nejvíc stresuje?

Papírování. Kdyby existovala cena za nejotravnější věc na světě, vyhrála by ji administrativa.

Jaký jste šéf? Přísný, nebo spíš kamarádský?

Jsem velmi přátelský. Usmívám se, zdravím, zajímám se o rodinu zaměstnanců a tak... Víím, kde všichni bydlí. Když se s někým

pohádám, nechám mu pak milý vzkaz třeba v obyváků.

Máte nějaký dress code pro pracovní schůzky?

Ano. Elegantní styl vítám. Jen uniformy s nápisem „policie“ jsou přísně zakázané.

Jak relaxujete po náročném dni?

Sednu si, dám si drink a počítám peníze.

Kde se vidíte za pět let?

Ideálně na pláži, v klidu, bez stresu... a hlavně bez pout.

Jaký je váš největší pracovní úspěch?

Když si mě někdo splete s podnikatelem místo s problémem.

Máte plán důchodu?

Ano. Říkám tomu „projekt klidný konec“. Jen detaily pořád neladí. Policie má bohužel jiné plány.

Co byste udělal jinak, kdybyste mohl vrátit čas?

Investoval bych do zmrzliny. Zmrzlina ještě nikoho nedostala na seznam nejhledanějších.

A úplně poslední hypotetická otázka.

Kdyby jednou přišel váš konec, jak by vypadal ideální scénář?

Ideálně dramatický, aby to stálo za film!

Rozhovor byl pořízen 1. 12. 1993, den před smrtí tohoto ne zrovna legálně proslaveného podnikatele. Zachoval se na usušeném lístku koky, který objevili studenti ve školním sklepě.

Ema Dušáková

Ftipy až za oceán

Jak se jmenuje nejsmutnější zelenina?

Cibule. Pořád brečí.

Jaká je oblíbená psí rasa kouzelníků?

Labrakadabrador.

Chtěl jsem říct vtip o Alzheimerově chorobě.

Ale už jsem ho zapomněl.

Začal jsem číst knihu o lepidle.

Nemohl jsem se od ní odtrhnout.

Víte jaký je rozdíl mezi šmoulou a avatarem?

Asi dva metry.

Paní učitelka: „Pepičku, proč jsi přišel pozdě?“

Pepíček: „Protože cedule říká: Škola zpomaluje provoz.“

O co se hádají čtyři blondýny v autě?

O to, která bude sedět u okénka.

Letí dvě stíhačky...

A jedna nestíhá.

Šli dva a prostřední upadl.

Víte, jak se říká kočce, kterou přejel parní válec?

Palačičinka.

SEVERSKÁ AKADEMIE